

ACC. N:R M. 16504:1-12.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: *Skåne*

Upptecknare: *Karin Tidågren*

Härad: *Järrestad*

Berättare: *Breda Nilsson*

Socken: *Limris ö. Ö. Nöbbelöv*
(Brantevik)

Berättarens yrke: *F.d. skrymska*

Uppteckningsår: *1966*

Född år *1881* i *Brantevik, Limris*
ö. Ö. Nöbbelöv sin

Uppteckningar efter privat fr. lista om
kvinnor arbete; hundraaahl. utdrag nr
fr. lista LMF 126.
s. 1-12

Skriv endast på denna sida.

Minna sydde och väva, när
jag frättes, så jag väste upp
den ruda hämmen. Men hade
aldrig varit utom hemmet.
Jag sydde. Minna hade
ett arb.

Men hade och sydde
och väste. Men väste till
huvudet. Jag skulle ha två
klänningar, en till vardags
och en att gå i kyrkan med.
Men tyckte att ett hemse-
kte! Men stickade skum-
pan till oss och så, det fanns
inte att hjälpa. Men han
sydde inte kläder. Fruntim-
merskläder var det när
han sydde, samt man gick

hur till.

Vi bodde i Brantwich i ett
seglhus. Det var en skärgård
vid den till; huset låg ända
nere vid havet. Vi bodde
sjäma i huset. Det var två
rum och två med badrum.

Vi så sken var badrum.
Skuren var ett rum, som
gick genom hela huset.

I badrum stod histen med
dyner och filtar. Kläderna
försakades i ett stort skåp.

Lå man så mycket histen-
set. Lärokit förmun för-
man inte. Funnien som i
skuren. Om gäster kom,
sags de mest i skuren. Om

det han nattgäster fanns en
reklam i bakhuset.

Vi var nånå med vår bo-
stad, det var inte så
frå när bättre för den ti-
den.

Manus sades med en
bjärnkant. På tisdagarna
harkade han viss anstän-
de för gylver. Det luktade
sa, gyllt. När det sades,
skeddes sandhammarsand
för gylver. Sandens hysas
av en skrypare från Sand-
hammarsen. Den färdades
i en bälja i händer.

Vi hade halsing, en
sär skil utläggare. Vi

slade med stenkul och
ved. Han sågade veden.
Och häktes för efterom-
marer. I bland vill han
att jag skulle hjälpa ho-
nom att vara i sågar. Vi
hade sladat med turpet
i bäret. I sis fick vi inte,
fincan jag var gammal.
Hon tyckte bäst om det
på det gamla viset. Hon
var så rädd för spisan.

När jag var liten, hade
vi fetagenlampan. Den ju-
lanna häkte man sitt och
sitt parpar och satte runt
hänklampan.

Och man kunde för gän-

den, precis vid ridan av
huset. Vi drag upp vatten
med en brunnstang.

Vi hade karpångarpannan
och karpångkaffet. Men
hade kaffekannan och kas-
tatt sjön kaffe på sam-
jämnt. Då fick den nära
med en kaskad. Kysst den
kysst den med en sten.

Men till att stå i träd
vi inte på den tiden. När
vi skulle mala smap innan
hi fick jämskula, vickade
far ett bekundat och så
mader vi med en sten,
som han hittade vid sjön.

Vi påtade sin, spättar

ACC. N:R M. 16504:6.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

och så var både sassa vin-
fuglarna. Men tankade de
måga spättarna och
hållde för vincler. Tilland
så far dem på. Men
hade den och lagade så
för medeltal förjolsk
och förjolsk.

Vi byggde själva an-
ta. Men kipte mat i mäl-
terit i Linnishamn.

Lingarnet var den m-
da rikt, som hette. Läst
hette av rötta vinbär som
fanns i frädgårdens. Den
både maten förnades
i händaren, och vi och
hade gottis. - Det var

inte varit, att få maten
att räcka till.

Vi drack kaffe på morg-
narna. Sedan blev det mid-
dag mellan tio och elva.
Eftermiddagskaffe dracks
klockan tre, och sen var
det kvämsmat. Så blev det
kvällen. - Hela familjen
åt på en gång, vi var
ju inte mer än tre. Vi
satt oss i ena. Jätt-
lert var det inte plats. Där
sammis ju både skursten
och källaren, och så var
det så smått varmt.

Vi hade ett gammalt-
modigt klaffbänk, som stod

minnen fästare. Klaffarna
fändes upp, när vi skulle
åta. Far satt vid ena bords-
ändan och mor vid den
andra. Jag var i regel
tyst vid bordet. En an-
nan var den, som det
vikt skulle läggas upp till.
Om det kom när, som skul-
le dricka kaffe, kunde
den fråga, om inte jag
skulle få och ja. Men man
sa alltid, att man fick
kom vikt. Jag satt för min
pall vid utläggaren med
min koka i händer, och
till sist fick jag en kaff
kopp kaffe.

Vi hade ingen duk oss
på bordet, men till helper-
na hade vi dukar med
"tju". De tände i stället för
att ricka. Det var inte
fint att ricka men rätta
till. När man väntade lämnade
man sin lång smas
att knyta "tju" (spets) av.

Man la upp maten i ka-
ketter. Då fanns det lek-
kan att hysa. De små lek-
faten kallades "kass". - Tamm-
hanna hade vi i skänken.
Vi hade ingen fin mat-
vis på den tiden.

Främmande på mat hade
vi inte, utom när vi hade

Arvade av släktern från Skil-
linge. Då satt vi i skolan
- Språkaka hörde jag inte
talas om, när jag väckte
upp. - Men bakade ant
bröd.

Vi använde inte språk
i vårt hem.

Men hade inte rymskin,
men rykte för hand. Jag
kände mig ry ungefär när
jag blev myndig av en
fröken Olga Maustad i
Brantevik. - Men kände mig
sticka när jag bara var
en tjej.

Jag kunde när för en
ärlig vän i gung. Jag fick

alltid i närheten så även
hög vintre för året. Men
nu var inte så förtärlig
att slå.

Föräldringarna skötte
hemmet.

Kommunikationen var mal-
tät i kommunen och kaff-
manus mer- och tjänstgör-
kante utrymme. Kommunen
var det bra för maten och
många barn och många mer.

Vi badade för kommunen
i havet. Annars var det
att träna sig i lärt bit
för bit.

Det ständades en gång
i mitten av tianan, när

ACC. N:R M. 16504:12.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

det behandlas. Det var sad-
ack såp, a till både städ-
ning och tvätt. - Svårer
hänges upp.